

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень.
 В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
 Видав. Товариство "Українських Робітничих Вістей"
 Передплата на рік ..... \$4.00.
 Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

УКРАЇНСЬКІ "ПАТРІОТИ" А ВИБОРИ.

Від хвилі, коли стало відомим, що доміняльні вибори в Канаді відбудуться за чотири роки, українські "патріоти" стали дуже активними. Тепер і галицька справа стала "лекуючою", і петрушевичівські бонди на мільон доларів, про які Петрушевич ще по нібишній день нічого не знає, дуже потрібні, і поміч панів з Мієнової, правительственої, консервативно-ліберальної партії необхідною і т. д. і т. д.

Почалися "коженні" до сенаторів, послів і до всяких політикерів, котрі зацікавлені в галицькій справі, але виборами і прислухують ся до "визначних українських горбжан" на стільки, на скільки вони можуть їм придати підчас виборів. А наші славні "патріоти" теж оббивають панські пороги лише доти, поки в тім є певний інтерес.

Постільні візити були зложені сенаторови Шарпови і прем'єрови Мієнові, підчас його гостини в готелі Роял Александра. До прем'єра ходили: Арсеніч, Федей, Стечишин, Войценко, Сяюзар, Гикавий, Бичинський і представник петрушевичівських бондів Боєр. Репрезентовані, були, отже, всі українські буржуазні групи і їхні часописи, "виборча орієнтація" яких залежала від вислуду всіх тих "коженній".

В минувшій ті групи торгувались з ріжними політичними, капіталістичними партіями з окрема, а тепер зійшлися разом, бо і їхні покровителі злилися в одну консервативно-ліберальну партію. Однак вдержане того єдиного фронту буде залежати від того, чи воно всім тим групам буде ретельно оплачуватися і чи не попорують одні інших перехитрити.

В останніх двох числах вінніпегські, українські, буржуазні часописи немов на команду виступили з похвалями для Догерті, канадського представника в Лізі Націй, за те, що він згадав, що добре було б порекомендувати Найвищий Раді Алянти, аби вона вже раз розглянула і рішила справу Галичини, застерігаючи при тім, що він не висказує, чи домагаю Українців є справедливі чи ні. Відтак хвалять вони теперішнє правительсто Мієна, страшать фермерів, що їх самих біда чекає, коли вони до парламенту вибери фермерських послів, а не старих випробованих консервативно-ліберальних політикерів, (в тім напрямі особливо ревно працює "Канадський Фермер", який ніби претендує, що він заступає інтереси фермерів), яке то добро усім горожанам з ця, що то за нещасте постигло країну, коли його занесено, словом, дуже пильно хльороборують своїх читачів-виборців від того, щоб консервативно-ліберальна партія мога в день виборів успішно перестави на них свою операцію.

Розуміють ся, що кождому, хто лиш трохи ближше пригляньт ся тій всій роботі наших "патріотів", старанно закрийваній всякими "українськими справами", той помітити, що се просто звичайні передвборчі штуки, яких патріотичні артисти даром не виконують.

"Українські справи" використовують підчас сих виборів також консервативно-ліберальні політикири в роаді Догерті, Блейка і др. Саскатунська "Стар" робить добрий висновок, що виступ Догерті, є політичною штукою для позискання голосів українських виборців. Виступ Др-а Блейка на отвореному дому Тов. "Просвіти" в Вінніпегу є такою самою штукою. Др. Блейк говорив при тій нагоді отверто, що він подбає про "українські справи", коли його знова виберуть послідом до доміняльного парламенту. "Укр. Голосови" нема чого сердитися на слухну увагу саскатунської "Стар", бо хто з українських робітників і фермерів після дошкульного досвіду в недалекій минувшій повірять в добрі інтенції тих панів? Кому не відомо, як консервативне правительсто весь час трактувало українських емігрантів, робітників і фермерів. Чи не воно позбавило їх виборчих прав в часі війни? Чи не по волі тих панів, котрі нині поробилися такими приятелями Українців, замкано по концентраційних таборах тисячі "богу духа винних" українських робітників і фермерів? Чи не памятають українські буржуазні газети всіх тих благодатей, якими консервативне правительсто нагороджувало так дуже любимих нині українських поселенців в Канаді? Забули ті газети цензуру для чужинських газет? Забули терміни "богунки", "гонс" і т. п., якими означувано українських фермерів і робітників, та ще й приказувано їм держати уста замкнені?

Нехай, що се все забули про продажні українські буржуазні газети, нехай буде й так, що се вислігло нині з пам'яті консервативно-ліберальних політикерів, але се не забути і не забути українські робітники і фермери. Облесні слова не заступлять зовсім противних вчинків. Коли ті панови з Мієнового табору такі приятелі Українців, коли вони знають, що Українці такі добрі і пожадані горожанам, — як вони се нині заявляють — то чим вони, і їхні агенти, українські "патріоти", оправдають трактуванє українських поселенців як "елієн енеміс" через весь протяг війни? Чому на ділі ще й по нинішній день українським поселенцям державний департамент відмовляє права до набути горожанських паперів на тій підставі, що вони є чужого ворожого походження ("елієн енеміс ордиджін")?

Тут всакому ясно, що вся та гра в "українські справи" підчас передвборчої кампанії ведеть ся так українськими "патріотами", як і консервативно-ліберальними політикерами, просто для задурманення українських виборців. Ми вже вказували на те, що справа продажі петрушевичівських бондів була лише вступом до всьої той передвборчої "патріотичної" роботи. Вся та робота по виборах прихитнає.

Що до помічі оказуваної капіталістичним партіям в газетах, то її дуже щедро винагороджують: дають "джяби" друкувати, містять статі, оголошеня і т. д. і за все те платять порядні суми грошній. В тім то й заключаєт ся той патріотичний інтерес української буржуазної преси в Канаді.

Та не поміже українським "патріотам" заснонованє ся ні справою Галичини, ні жадним иншим "українським справами", бо український фермер і робітник не дадуть себе вже нині-і на такі штуки зловити. Вони розуміють вже, що найкращими приятелями робітників і фермерів є самі робітники і фермери, що їхньої долі ніхто не поліпшить, як вони самі її поліпшать. Не довго вже над ними будуть глумитися панів і підданки, та торгувати їхніми правами. Не далекий вже час порухунок.

Мужик.

ЯК БРЕШУТЬ І ТШАТЬ СЕБЕ ТА ІНШИХ?

"Тіп та глитай голоту (бідноту) хочуть зовоуват, де сила не бере — брехню можна взят", — говорить так один з плякатів, виданих на Радяській Україні.

А народна приповідка каже: "Дурень думкою багатіє". Такі слова мимоволі приходять на гаду, коли читаєт ся пойдієне число (з 25. вересня) перемиського "Українського Голосу".

Перемиський "Український Голос" се тижнева газетка, що так само як і львівський "Український Вістник", віденський "Український Прапор" і американські та канадські українські чорносотенні газети, стоїт за віденським "урядом" Петрушевича та попірає його "бонди" в Америці. Крім сего, перемиський "Укр. Голос" відзначаєт ся ще й тим, що явно заявляєт ся за монархію на Україні без огляду на те, хто-б тим монархом не був — Українець чи який Варяг в роді збанкротованого Вільгельма Габсбурга або якого иншого піговоловка, прогнаного з трону. Иншими словами, маленька провінціоальна газетка в Галичині "Укр. Голос" хоче бачити на Україні старі царські чи іцарські порядки, хоче бачити там при владі тих кровопіливців з коронами на головах, що по інших краях їх в послидніх роках понаганяли на зелєну пашу.

І от ся перемиська монархістична газетка принесла своїм читачам в послидній числі надзвичайно "радісну вістку", від якої серце її редакторів наповніє така "радість, яку тяжко висловити". І приносить вона ту "радісну вістку" в якійсь принагідній новинці, часом же з неспівірного жерела, але пише з приводу той "радісної вістки" передову статю, в котрій одних величає поплід небеса, а на адресу инших силлає "патріотичними" епітетами.

Щоби не мучити довше читача сего "радісною вісткою", то й ми ділимо ся нею з нашими читачами. Ось вона: Перемиський "Укр. Голос" з дня 25. вересня с. р. урочисто оновивт цілий Галичині, що "українське громадянство" в Америці зложило досі на т. зв. Петрушевичову позичку "Народної Оборони" ні менше ні більше лише "600 тисяч доларів, т. е. в шестеро разів тільки, скільки ждав Уряд".

Не вірите? Сумніваєте ся в те, що тут написано? В такім разі читайте власні слова "Укр. Голосу". Ось вони (заміткі в скобках наші):

"З Америки заїтїла до нас радісна вістка: Тамошнє українське громадянство на розписану Урядом ЗУНР позичку "Народної Оборони" зложило досі 600 тисяч доларів, т. е. в шестеро разів тільки, скільки ждав Уряд. Як бачимо, скавуїєт (що ви кажете?) американсько-українських рунічків і галицьких киринічків перейшло без відгону (вгадаїт!) серед українського робітництва в Америці, котре наввпереді (і навіть не було кому стримувати?) зложило для оборони (я!) рідної землі потрібні фонди і тим дало можливість Урядови ЗУНР продовжати за кордоном свою тяжку (бідні!) і одвічальну (перед ким?) працю аж до успішного кінця (та не хадаєт, та не халасуєт!)... Тим своїм славним ділом солідарности наше робітництво (а то від коли воно наше?) в Америці дало доказ, що воно неспростуєт ся для злочинної агітації рунічків демагогів (з Відня!), що мають смілість називати себе провідниками (добре кажете!) американсько-українського робітництва і в його імені промовляти".

Дальше називає "Укр. Голос" той видуманий ним "факт" зложена в Америці на т. зв. Петрушевичову "позичку" 600 тисяч доларів "патріотичним взривом (!) українського громадянства в Америці", "смілним, героїським взривом" і т. д.

Остатк вміють брехати українські монархістично-чорносотенці в Галичині з під стягу Петрушевича! Остатк потраплять вони дурити в живі очі українське населєне Східної Галичині! На таку нахабну брехню, як повисше наведено, дійсно хтоєбудь не пустить ся ні. Її ще можна було би бодай в часті оправдати, коли-б вона була подана в формі новинки. Але се на першій сторони передова статя, в котрій ще й містїть ся при сій нагоді "скавуїєт" на адресу українського робітництва в Америці! Се вже, бачите, не є невїрна поінформованість, але планова, свїдома чорна брехня.

Тште себе, панове чорносотенці, хоч своєю власною брехнею! Коли нема чим иншим себе потішити, то добре й се. А українські робітники в Америці будуть вам вдячні, що в своїм писанєм додадете їм в їх шоденних злиднях троха гумору, троха веселости. В нинішніх часах се також ліпше, як ніщо. Українським монархістам-чорносотенцям ми зовсім не завидимо такої тактики. Навпаки, ми бажаємо їм, щоби вони і дальше її придержували ся. Се скорше отворить очі тим, що ще їм дотепер вірять.

А "урядови" Петрушевича гратуємо, що має таких союзників. На них він віграє як Заблоцький на милі.

ЖИВІ ТРУПИ.

Хтось сказав, що если-б не було опозиції, то її прийло-б ся створити. А я до сего додаю би еще: если-б не було чорносотенної преси, то треба було-б когось просити, або комусь заплатити, щоби видавав її, і то не "развлєчєня рад", але щоби показати всю гнїль чорносотенщини, без ріжниць її "національного походження".

Говорачи про чорносотенну пресу, я розумію переважно російські і українські чорносотенні газети, ідеєлогї котрих завдяки революції в Росії і на Україні опинили ся на еміграції, де вони, так як ті черви в помійній їмі, гниють, пожираючи в той сам час одні других.

Перед в сій чорносотенній роботі на еміграції веде, розумієт ся, російська преса; українська — знова, щоби показати, що і вона вміє вдирити лицем в болото, що і вона походить з той самої погромщицької "істинно русской чайной" — на кулях штикульгає за своєю старшою духовною сестрою.

І так, по старшинству, ми візьємо на сей раз російську контрреволюційну пресу на еміграції, для якої — Росії в Росії вже не істнує. Буршевське "Общее Дело" не може висловити навіть слова "Росія" і наголоски до вістей з Росії дає: "Вісті звїдтам", або "Що там було?"

Після годісїт сїх газет, Росія тепер істнує в Парижі, Берліні, Празі, Білгороді на півострові Галіполі, на острові Корсїці, навіть в Бразилї є частина Росії, але в самій Росії лишїлась тільки "большевїя" і "совєденїя".

Та на шасте черви-паразити, де-б вони не пішли, остають тільки червами. Тому "Росія" в Празі — заперече істнованє "Росії" в Парижі; "Росія" в Парижі — заперече істнованє "Росії" в Берліні; а всі разом заперечують претендованє на істнованє "Росії" в Білгороді. Навіть в Парижі та Берліні чорносотенна "Росія" заперече істнованє одна другої: буршевська — заперече мілюковську, есерівська — вранглівську, октябристська — есерівську, навіть кадетсько-мілюковська "Росія" заперече істнованє кадетсько-набоковську.

За то, коли їде мова про робітничо-селянську Росію, то всі ті черви закопашуть ся в своїм контрреволюційнім багні і в однім голосі зашоплять: "распни, распни її!" Тут і буршевсько-вранглівське "Общее Дело", і мілюковський "Голос Росії", і набоковський "Рудь", і есерівська "Воля Росії" і монар-

хістичне "Новое Время" — в унісон співають свою чорносотенну піснюку.

Перед в сій гнїлій протибольшевїцькій атмосфері веде буршевське "Общее Дело", в котрім поруч вранглівських генералів і єпископів "его величества", найшли приміченє для вилнєння своєї безсильної злоби проти робітничо-селянської Росії і "соціалїст" Сергій Яблоновський (Потресов), і "шукатель бога" Мерезжковський, і письменник Купрін і вегетарїанка Зїнаїда Гїпшїє і пр. і пр.

Кождий з них по своєму "спасає Росію" від большевїзму. Та не тільки Росію, але і Європу. Коли-ж неадячна Европа не хоче "вняти гласу їх молєнія", то Буршев, махнувши на неї рукою, починає "спасати" Азію в особі Японії.

В Дайрєні відбуваєт ся конференція між Японією і Далєко-Східною Рєспубликою. Боячись, щоби косоокї макаки Мікада не пали жертвою большевїзму, Буршев попереджає їх в "Общем Дєлє" з 4. вересня такими словами:

"Не повторяйте короткозорої політики, котру за послидні роки вели у відношеню до большевїчків Німці! Не граїтьєсь з огнем, як гралясь з огнем Німєччина!"

А що Японці, не звертаючи уваги на крик Бурцева, заграють такі з правительством Далєко-Східної Рєспублики, то Буршев в розпусці стараєт ся перекричати цілий світ:

"Треба всім нарешті зрозуміти: з большевїками у Японії може бути одно — боротьба!"

З ними у Японії не може бути ні дипломатичних переговорів, ні торговлї, ні договорів, — нічого, крім боротьби! Сего вимагають одночасно і інтереси Росії (парижської... Зам. скл.) і інтереси Японії, і інтереси всєго свїта.

Ось чому ми звїдїсь, з Парижа, від імені Росії, в імя правди, справедливости, в імя людскости кричимо до Японців:

— Стєрїтьє ся! Ви повторяєтє німєцькі ошїбки!

Не граїтьєсь з огнем, котрий перше всєго попечє вас!"

Ми не знаємо, чи Буршев "спасає" коли "попикнєт ся" на большевїзмови Німці, але в тій самій статї він стараєт ся переконати Японців, що "большевїки без сумніву, — made in Germany. Без Німців ні Ленін, ні Троцький не були-б тепер в Кремлі" і т. д.

Але не всім Буршев "спасати" Японців, як нараз прийшло "спасати" і "Лїгу Націй".

Перестєрїгаючи "Лїгу Націй" від оказаня всякої помічі голодукому населєню Росії, Буршев репетує: "пора вже всім перестати дивитися на большевїчків, як на політичну партію". Він навіть хвалить ся, що вже декого в тім переконав: "Се, здаєт ся, вже зрозуміли Французи і Американці".

Нехай же се зрозуміють нарешті Англії, і Німці, Італії і Японці. Зрозуміють, — і від нїї віднесуть ся до большевїчків виразно, як до воюючої сторони".

З тих безсильних протибольшевїцьких воєвничих викриків Буршева видно, що чорна сотня тратить надію на упало большевїзму без помічі чужинської інтервенції. Ідеєлогї чорної сотні щораз то менше пишуть про те, що большевїчки за два три дні вже упадуть. Декотрі сумнівають ся навіть, чи взагалї вдало-б ся вранглівцям втриматися при владі в Росії, коли-б навіть большевїчків повалено.

На сю тему заговорив в "Общем Дєлє" вранглівський письменник Купрін. Він стараєт ся переконати всю вранглівську братію, не убивати Ленїна і инших большевїцьких провідників, а покликати їх на "всенародний" "Страшний суд" і там:

"Іх повинно ся судити перед лицем всєго свїта, отвертим всенародним судом з опублікованєм всіх їх тайних документів і звязків.

Лєнін зуміє много і переконуючо сказати в ті дні в оправданє своєї теорїї і в оборонї своїх метод, прикриваючись, як литом, мрїєю про шасте людства в будуччині. Не вже-ж не найдеть ся тоді рєсх людий з широким образованєм, острою думкою, горячим серцем і зєлізною лєгкією, котрі розяснять, що большевїзм був лише кровавою утопїєю горячюкою?"

Если-ж не буде доказано всенародно на тім "страшнім суді", що большевїзм "був лише кровавою утопїєю горячюкою", то навіть убивши большевїцьких провідників, чорна сотня не може бути спокійною. Що-ж з того, що убито лєнін, коли не убито їх ідеї. Купрін знає, що навіть та сама темна маса, яка будучи підбурєна чорносотенцями, убила нині провідників большевїзму, завтра, опинившись під нагаєм монархістїв, скаже:

"Лєнін правльно робив. Всю землю селянинови, всі фабрики робітникам, а палати працюючим. На дафом його тоді без всякого суду убили?"

Ось над чим розбїяла ся чорносотенна головонька Купріна. Купрін знає, що монархістї, котрим він тепер служить, звнїши владу в Росії в свої руки, відберуть від селянина землю, від робітників фабрики а від їх дітїй царські та панські палати. І він шукає людий з "обширним образованєм", з "зєлізною лєгкією" і иншими відповідними здібностями, які всенародно доказали-б, що ідеї большевїзму не добрі, тобто доказали селянам і робітникам Росії, що земля повинна належати до панів, фабрики до капіталїстїв, палати до царів, князів і до всіх багатїч, а працюючі маси повинні бути їх рабами.

Если-ж сего не буде доказано, признаєт ся Купрін, то сї самі маси, убивши нині большевїцьких провідників і почувши знова на своїй спїні нагай монархізму — назвуть завтра убитих святими.

На доказ, що воно так стало-б ся, а не інакше, Купрін наводїть примір з французької революції, наводїть те, що стало ся з Маратом, Дантоном, Робеспєром та иншими провідниками французької революції.

А ось еще одна "цвітка" з того чорносотенного багна. І то еще не яка будь, а "побожна". В "Общем Дєлє" з 18. вересня є поміщена статя "побожного" письменника Мерезжковського, який всіма силами і в імя бога стараєт ся вмовити в буржуазний свїт, щоби той не дав ні куска хлїба голодукому населєню Росії, бо "скільки би не послали ви хлїба голодним, — не накормите їх, а тільки усилите голод..."

Так певно сам бог вдувув сїй чорносотенній гадїні, бо в кождім речєню своєї чоловікоєнависної статї, його проклятя переплетєні з іменем бога.

Ось що він пише на адресу тих, що помагають голодуочим, що заключають з совїтським правительством угоди і взагалї на адресу тих, що не хотять замїсть хлїба встромити свій багнет в тіло голодного пролетара Росії:

"Ми, Росїяни, знаємо, чого вам треба, кати всєвсїтї. "Де труп, туди зїзїають ся орли". Ви не орли, а тільки ворони та шуляки-стервятники. Вам треба перетворити Росію в "колонїю", концєсію, в падало, щоби нажерти ся падала. Ви зїгтаєтєсь, щоби добити напїмертву, викловати очі напївживий. Стєрїтьє ся, чи не завчасу почали. А если не завчасу, то добивайте просто і "чесно"..."

Скинь маску, дїволе, відкрїй лице і не лай ся над Хрєстом Господином: він тебе убє".

Так безсильна російська чорносотенщина на еміграції, з проклятем на своїх гнїлїх устах на адресу цілого свїта доживє свої дні. І чи знали-б ми про ту всю гнїль чорносотенщини, если-б вона сама не розказала нам на шпальтах своєї преси?

АМЕРИКАНСЬКІ КРАВЕЦЬКІ РОБІТНИКИ НА ПОМІЧ ГОЛОДУЮЧИМ В РОСІІ.

Представник американських краєвїч привіз до Москви 500 тисяч доларів.

Московська "Правда" з 17. вересня доносить:

Кілька днів тому назад до Москви приїхав представник американських робітників Гїлмен і привіз для голодуочих Привожа зїбранї ним пів мїліона доларів, що на російській гроші вносїть 17 мїліардів рублїв.

Гїлмен є представником американського професійного союзу робітників краєвїчю промислу, не входячого до Амер. Федерації Праці, який числїть около 200.000 члєнів, т. е. 90% всіх краєвїцьких робітників.

В справі помічі голодуочим робітничо-селянської рєспублики союз виказав велику енергію і ініціативу перевєдє відчисленє денного зарібку всіх члєнів союзу, що дало від пів до три четвєрть мїліона доларів. Сї гроші і привїз Гїлмен, крім організації Гувєра.

Відносно комітету Гувєра Гїлмен сказав, що союз краєвїчї і инші революційні робітничі організації уважають, що поміч голодуочим в Росії являєт ся актом класової солідарности робітників і тому поміч робітників Америки повинна їти безосередно до Совїтської Росії, оминаючи буржуазно-фїліттропїну організацію Гувєра. Але доки робітничі організації не можуть цілковито взяти в свої руки справу помічі, вони не будуть виступати проти комітету Гувєра, який має в своїй послидїню реальні і значні средства.

По словам Гїлмена, союз краєвїчї має великі фонди і думає zorganizувати союзний банк для безосередних економічних зносин з Совїтською Росією.

Рух в користь помічі Росії обняв весь край. Складаєт ся широку робітничу конференцію, присвячену справі помічі. Вагаїтї, робітники, навіть належачи до Федерації Праці, настроєні в користь Совїтської Росії. "На великих робітничих зїбраннях, — каже Гїлмен, — пп. Гомперс ніколи не осміляєт ся виступати проти Совїтської Росії. Маса глибоко революційні і стоїть у федерації лише в наслідок організаційних традицій американського професійного руху, з чого і користають Гомперсї.

Забриччя торговля України через Одесу.

"Новий Путь" з 21. вересня доносить:

До Одеси прибув з Англії третій транспорт товарів в скількості 380.000 пудів. За послидні два дні до одеського порту привезено поверх мїліон пудів вугля. Вуглє відїсаляєт ся в центральні райони. Прибувшї матроси доносять, що для чорноморських портів в Англії замовлено 10 транспортів. Декотрі з них вже в дорозі. До Одеси-прибув італїйський корабель "Мармеїо", який привїз рїж, нафту, мило і медикаменти.

СПРАВЛЕНЄ ОШИБКИ.

В минувшій числі "Українських Робітничих Вістей" вкрала ся в статі "Як Петлюра продав Польщі Галичину" велика ошїбка. Іменно в третій (повдїйній) коломиї, в 48-ім рядку з гори, пропущено при набраню слово "Польща", через що змінив ся основно зміст речєня. Ошїбчєне речєне звучало:

"Згадаємо тут тїкже, що в той час, як радянські рєпублики Росія і Україна живють з собою як пєс з котом, що власне свідчить, що вони не є ніякими союзниками" і т. д.

Тимчасом мало бути так: "Згадаємо тут також, що в той час, як Польща і радянські рєпублики Росія і Україна живють з собою гїрше як пєс з котом" і т. д.

Ошїбку зауважено аж по видрукованю около трох тисяч чисел і тоді її справленє Волинєць.